

Arrest

**nr. 259 469 van 23 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 19 oktober 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en

waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Servië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekster toont geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aan.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het voeren van een algemeen betoog, en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

3.1. Verzoekster verwijst vooreerst naar de in artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen om binnen de versnelde procedure een beslissing ten nemen en zij betoogt dat de termijn niet werd gehonoreerd aangezien zij reeds op 18 augustus 2019 een verzoek om

internationale bescherming indiende. Zij stelt tevens vast dat de redenen niet werden meegegeeld voor het niet respecteren van de termijn.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien voormelde termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn van 15 werkdagen heeft namelijk slechts tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Verzoekster beschikte thans dus over een beroepstermijn van 30 dagen. Dit heeft geen bevoegdheidsverlies tot gevolg en verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen. Met betrekking tot verzoeksters verwijzing in dit verband naar artikel 74/14, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat in bepaalde gevallen in de beslissing tot verwijdering, van de voorgeschreven termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten kan worden afgeweken, dient erop gewezen dat in casu geen verwijderingsmaatregel voorligt.

Betreffende verzoeksters kritiek dat in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk bepaalde termijn niet kon worden gerespecteerd, dient erop gewezen dat geen enkele bepaling de commissaris-generaal hier desgevallend toe verplicht.

De Raad voegt nog toe dat verzoekster niet kan beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen haar beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

3.2. Verzoekster betoogt verder dat zij kampt met medische problemen, dit reeds sinds ze 21 jaar oud was en dat zij hierdoor rolstoelafhankelijk is. Tevens stelt verzoekster dat zij aangaf geheugenproblemen te hebben.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat verzocht om de bijstand van een vrouwelijke tolk en dossierbehandelaar. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd een vrouwelijke tolk en dossierbehandelaar voorzien.

Wat betreft uw verklaringen dat u veel vergeet (CGVS, p. 5, 6, 7, 16), wordt opgemerkt dat u geen enkel (medisch) bewijs heeft neergelegd om te staven dat u aan geheugenverlies zou lijden. Hiermee kan dan ook in de beoordeling van uw verklaringen geen rekening worden gehouden. Hetzelfde geldt voor de (beweerde) geheugenproblemen van uw zoon (CGVS zoon, p. 3, 4, 5, 6, 8, 12, 14). Bijgevolg werden er u voor dit element geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Uit het voorgaande blijkt dat de geheugenproblemen die verzoekster aanhaalt in rekening werden genomen bij de beoordeling van de procedurele noden in haar hoofde, doch dat deze niet werden weerhouden bij gebrek aan (medisch) bewijs. In haar verzoekschrift komt verzoekster niet verder dan haar problemen opnieuw op algemene wijze aan te halen. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft dat zij sinds ze 21 jaar oud was te kampen heeft met medische problemen en hierdoor rolstoelafhankelijk is, blijkt niet dat zij hierdoor niet in staat zou zijn om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure en verzoekster slaagt er evenmin in concreto aan te tonen hoe dit haar verklaringen zou hebben beïnvloed. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster gerespecteerd zijn evenals dat zij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verder wijst de Raad eveneens op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing betreffende de gezondheidstoestand van verzoekster: “Wat betreft uw verklaring dat u geen toegang

heeft tot medische verzorging in Servië omdat u gevraagd werd te betalen voor onderzoeken (CGVS, p. 4), wordt volledigheidshalve opgemerkt dat u was ingeschreven bij de Servische gezondheidszorg en dat u een maandelijkse uitkering kreeg (CGVS, p. 4). Dat u er financieel niet toe in staat was om bepaalde onderzoeken te betalen, betreft een element van socio-economische aard dat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van eventuele medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.” (eigen onderlijning)

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Door in haar verzoekschrift louter te poneren dat voor haar de medische problemen een element vormen dat het bestaan aangeeft van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, kan verzoekster voormelde motieven niet in een ander daglicht stellen. Dit is evenmin het geval waar zij stelt dat zij etnisch Albanees is, waardoor de noodzakelijke gezondheidszorg voor haar zou ingeperkt worden. Noch kan zij het voorgaande aan het wankelen brengen door voor te houden dat ondanks dat zij een uitkering verkreeg en was ingeschreven bij de Servische gezondheidszorg, blijkt dat zij niet in staat was om in te staan voor de nodige medische onderzoeken, noch slaagt zij hierin door te benadrukken dat haar etniciteit hiervan de oorzaak vormt en haar hierdoor de noodzakelijke gezondheidszorgen zouden worden onthouden. De Raad wijst er immers op dat uit het administratief dossier blijkt dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk stelde, behalve de door haar aangehaalde problemen met de buurtbewoner, geen andere problemen te hebben gekend in Servië (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, pagina 16). Daargelaten de vaststelling dat het de wenkbrauwen doet fronsen dat verzoekster thans, in haar verzoekschrift, problemen omwille van haar etniciteit aanvoert, wijst de Raad er tevens op dat, in de mate dat verzoekster voorhoudt te zijn gediscrimineerd, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekster voert slechts een algemeen betoog met algemene beweringen hetgeen geenszins volstaat. Uit niets blijkt en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat zij om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen toegang zou hebben tot of gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg in Servië. De Raad stipt nog aan dat medische problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van haar medische problemen dient verzoekster, zoals tevens wordt aangegeven door de commissaris-generaal, toepassing te maken van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.3. De commissaris-generaal stelt verder vast dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij haar verzoek om internationale beschermingen baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door haar zoon, A. M. De commissaris-generaal geeft aan dat het verzoek van de zoon kennelijk ongegrond werd verklaard en herneemt de redenen die hiertoe hebben geleid.

3.3.1. Verzoekster hekelt het motief van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat het gedrag van haar zoon onverenigbaar zou zijn met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal geeft met verwijzing naar de motieven van de beslissing in het kader van het verzoek ingediend door de zoon van verzoekster aan: “U verklaarde immers dat de problemen met E. H. al aanslepen sinds vijf of zes jaar geleden, enkele maanden na het ongeval dat uw vader veroorzaakte (CGVS, p. 8-9). Dit probleem vormde de aanleiding voor uw vertrek naar Zweden in 2015 (CGVS, p. 7). Toch keerde u vanuit Zweden terug naar Servië. In 2017 reisde u naar België en diende ook hier een verzoek om internationale bescherming in, om dezelfde redenen die u bij uw huidige verzoek aanhaalt (CGVS, p. 7) – inmiddels was uw vader overleden en had u ook problemen met de eigenaar van de grond waar jullie woonden (CGVS, p. 11). Opnieuw keerde u al na korte tijd terug naar Servië.”

Naar de mening van verzoekster was haar zoon zijn terugkeer tweemaal ingegeven door de zorg voor zijn ouders en verzoekster verwijst hierbij naar de zorg voor zijn vader die overleed in 2016 en naar de bijstand die zij nodig had, waaraan zij toevoegt dat zij hem achterna reisde. Verzoekster gaat met haar betoog echter voorbij aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in dit kader dat verzoekster ook al alleen was op het moment dat haar zoon naar België vertrok en dat hij haar bovendien in 2018 opnieuw alleen achterliet om in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat het gegeven dat de zoon van verzoekster tweemaal terugkeerde naar zijn land van herkomst zonder de uitkomst van zijn verzoek om internationale bescherming af te wachten en dat hij vervolgens opnieuw in dezelfde woning introk waar hij problemen kende, een houding is die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De houding van verzoeksters zoon en het feit dat hij lijkt te 'kiezen' waar hij om internationale bescherming vraagt, klemt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. De commissaris-generaal merkt tevens terecht op dat de zoon meermaals zijn ouders/moeder alleen achterliet in plaats van dat zij eveneens het land ontvluchtte(n) daar verzoekster nu beweert om dezelfde redenen haar leven te vrezes als die waarvoor haar zoon al driemaal een verzoek indiende. De Raad onderschrijft dan ook het besluit van de commissaris-generaal dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekster (en die van haar zoon) ernstig op de helling komt te staan.

3.3.2. Verzoekster betoogt verder dat wat het eigendomsconflict betreft, een onderscheid dient te worden gemaakt tussen wie de eigenaar is van de grond en wie de eigenaar is van de woning. Naar haar mening wordt dit onderscheid onvoldoende gemaakt in de bestreden beslissing. Zij beklemtoont dat haar familie slechts een eigendomsrecht heeft op de woning en dat de grond toebehoort aan de vriend van de overleden vader. Voor verzoekster is het onmogelijk om gevolg te geven aan de eisen van de eigenaar van de grond waardoor de vrees reëel is dat zij geen gebruik meer kan maken van de woning, onder meer doordat de woning zou worden afgebroken, zo stelt zij.

Met haar betoog slaagt verzoekster er echter niet in een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal motiveert immers met verwijzing naar de verklaringen dienaangaande op goede gronden dat het eigendomsconflict dat verzoekster beschreef van een heel andere aard was dan hetgeen haar zoon aanhaalde. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door verzoekster en haar zoon over dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Verzoekster gaat echter niet in op de concrete vaststellingen, minstens laat zij na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die hieraan afbreuk doen.

3.3.3. Verzoekster geeft voorts aan dat zij bij een terugkeer naar Servië vreest dat haar zoon zal worden vermoord door E. H. en zij wijst tot slot op het conflict dat haar zoon heeft met de heer E. H. waardoor zij, zo stelt zij, eveneens haar land van herkomst diende te verlaten.

De Raad wijst echter op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing: "Het tweede conflict, met E. H., werd dan weer door uw moeder nergens aangehaald. Gevraagd of uw moeder op de hoogte was van deze problemen, stelde u dat ze wist dat uw vader een ongeval had veroorzaakt en een schadevergoeding moest betalen, dat zij zelfs bijdroeg aan deze schadevergoeding met geld dat ze van familie kreeg, maar dat ze niet wist dat u door hem bedreigd werd (CGVS, p. 9-10). Het is hoogst opmerkelijk dat uw moeder niet op de hoogte zou zijn van de doodsb bedreigingen die de kern van jullie asielrelaas vormen. Bovendien haalde u het conflict met E. H. niet aan tijdens uw gesprek bij de DVZ. U beschreef wel op vrij uitgebreide wijze het grondconflict, maar vermeldde niets over een ongeval, een schadevergoeding, of iemand genaamd E. H. (vragenlijst DVZ, vraag 4-5). Gevraagd naar de reden hiervoor, stelde u dat het een kort interview was en dat u de tolk niet goed had begrepen (CGVS, p. 10). Deze verklaring kan geenszins overtuigen. Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud werd u immers gevraagd hoe het interview bij de DVZ was verlopen. Toen antwoordde u dat het goed was verlopen, dat u er geen opmerkingen over had, dat u de tolk toen goed had begrepen en dat u er alle elementen waarom u een verzoek om internationale bescherming indiende had weergegeven (CGVS, p. 2). Er werd u vervolgens zeer duidelijk gemaakt dat uw verklaringen en die van uw moeder dermate van elkaar verschilden dat er aan geen van beide geloof kon worden gehecht. U stelde dat uw moeder alles is vergeten, dat u de waarheid sprak en dat de protection officer met u naar Servië kon gaan om met de mensen te spreken. U bleef achter uw verklaringen staan en bood geen enkele plausible verklaring voor het feit dat u en uw moeder totaal van elkaar verschillende relazen beschreven (CGVS, p. 12-13).

Bijgevolg kan er noch aan het door u beschreven conflict met E. H., noch aan de door u en door uw moeder beschreven grondconflicten enig geloof worden gehecht. Wat betreft verweer geheugenproblemen te kennen moet verwezen worden naar bovenstaande conclusie, met name dat u hiertoe niet het minste begin van bewijs voorlegt.”

Verzoeksters betoog negeert dan ook voormelde vaststellingen, en is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontcrachten.

3.3.4. Waar verzoekster poneert dat zij problemen ondervindt omdat zij etnisch Albanees is, benadrukt de Raad opnieuw dat zij, zoals eveneens aangegeven in bestreden beslissing: “verklaarde dat zij, buiten het door haar beschreven probleem met een buurtbewoner, geen problemen kende in Servië (CGVS moeder, p. 16).”, en verwijst de Raad naar het hogerstaande. Verzoekster kan derhalve niet overtuigen.

3.3.5. Uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoekster er niet in slaagt de in de bestreden beslissing geformuleerde vaststellingen te ontcrachten of te weerleggen. Zij biedt er geen aannemelijke uitleg voor. Deze doen dan ook wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekster ingeroepen vluchtrelaas.

3.4. Waar verzoekster in fine van haar verzoekschrift nog stelt dat zij bij een terugkeer naar Servië louter door haar aanwezigheid als etnisch Albanees aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingen en verwijst naar de problemen die zij reeds had in Servië, wijst de Raad wederom op volgende motieven van de bestreden beslissing: “Wat betreft uw verklaring dat een ander probleem dat u ondervond was dat u Servisch staatsburger bent en van origine Albanees (CGVS, p. 8), wordt vastgesteld dat dit probleem er uit bestond dat men u vroeg waarom u geen Servisch sprak en dat u een stempel van Kosovo in uw paspoort had, maar dat u verklaarde verder geen problemen te hebben als Albanees in Servië (CGVS, p. 14). Ook uw moeder verklaarde dat zij, buiten het door haar beschreven probleem met een buurtbewoner, geen problemen kende in Servië (CGVS moeder, p. 16).” Verzoekster gaat hierop opnieuw niet in concreto in, laat staan dat zij er afbreuk aan doet. Voor het overige kan genoegzaam worden verwezen naar hogerstaande vaststellingen waaruit blijkt dat aan het vluchtrelaas van verzoekster geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in voormeld artikel van de Vreemdelingswet.

3.5. Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 februari 2021, meent verzoekende partij vooreerst dat zij niet akkoord kan gaan met een “gedenatureerde” versnelde procedure. Ze wijst erop dat wanneer de commissaris-generaal gebruik maakt van artikel 57/6/1, §1 hij binnen de 15 (werk)dagen een beslissing moet nemen, anders kan hij het verzoek van verzoekende partij niet meer als kennelijk ongegrond beschouwen. Zij wijst er tevens op dat zij rolstoelafhankelijk is en haar zoon naar Albanië terugkeerde om voor zijn ouders te zorgen. Verzoekende partij benadrukt dat in bepaalde culturen zoals de hare, de kinderen de zorg op zich moeten nemen voor de ouders, zelfs wanneer er dreiging heerst. Verzoekende partij wijst erop dat haar zoon reeds eerder een verzoek om internationale bescherming indiende omwille van zijn problemen, hetgeen een objectief gegeven is. Verzoekende partij wijst erop dat zij ernstige medische problemen kent en een procedure 9ter heeft ingediend.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.3.1. Verzoekende partij beperkt zich immers hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten.

Zo wijst verzoekende partij er opnieuw op dat wanneer de commissaris-generaal toepassing maakt van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet hij binnen de 15 werkdagen een beslissing moet nemen, en hij bij het verstrijken/overschrijden van die termijn het verzoek om internationale bescherming niet meer als kennelijk ongegrond kan beschouwen, waarbij ze opmerkt dat ze niet akkoord kan gaan met zo'n, zo omschrijft ze het, “gedenatureerde” versnelde procedure.

Verzoekende partij gaat echter niet in het minst in en doet derhalve geenszins afbreuk aan hetgeen met betrekking tot die al eerder in het verzoekschrift aangehaalde kritiek als volgt in de beschikking van 25 februari 2021 wordt opgemerkt:

“Verzoekster verwijst vooreerst naar de in artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen om binnen de versnelde procedure een beslissing ten nemen en zij betoogt dat de termijn niet werd gehonoreerd aangezien zij reeds op 18 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Zij stelt tevens vast dat de redenen niet werden meegedeeld voor het niet respecteren van de termijn.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien voormelde termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn van 15 werkdagen heeft namelijk slechts tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Verzoekster beschikte thans dus over een beroepstermijn van 30 dagen. Dit heeft geen bevoegdheidsverlies tot gevolg en verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen. Met betrekking tot verzoeksters verwijzing in dit verband naar artikel 74/14, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat in bepaalde gevallen in de beslissing tot verwijdering, van de voorgeschreven termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten kan worden afgeweken, dient erop gewezen dat in casu geen verwijderingsmaatregel voorligt.

Betreffende verzoeksters kritiek dat in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk bepaalde termijn niet kon worden gerespecteerd, dient erop gewezen dat geen enkele bepaling de commissaris-generaal hier desgevallend toe verplicht.

De Raad voegt nog toe dat verzoekster niet kan beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen haar beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.”

4.3.2. Ook het feit dat zij rolstoelafhankelijk is en haar zoon naar Albanië terugkeerde om voor zijn ouders te zorgen, werd door de verzoekende partij reeds eerder opgeworpen.

Met de loutere herhaling van die eerder ingeroepen argumentatie en haar algemene opmerking dat in bepaalde culturen zoals de hare, de kinderen de zorg op zich moeten nemen voor de ouders, zelfs wanneer er dreiging heerst, ontkracht noch weerlegt verzoekende partij echter geenszins de grond in voormelde beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoekster hekelt het motief van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat het gedrag van haar zoon onverenigbaar zou zijn met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal geeft met verwijzing naar de motieven van de beslissing in het kader van het verzoek ingediend door de zoon van verzoekster aan: “U verklaarde immers dat de problemen met E. H. al aanslepen sinds vijf of zes jaar geleden, enkele maanden na het ongeval dat uw vader veroorzaakte (CGVS, p. 8-9). Dit probleem vormde de aanleiding voor uw vertrek naar Zweden in 2015 (CGVS, p. 7). Toch keerde u vanuit Zweden terug naar Servië. In 2017 reisde u naar België en diende ook hier een verzoek om internationale bescherming in, om dezelfde redenen die u bij uw huidige verzoek aanhaalt (CGVS, p. 7) – inmiddels was uw vader overleden en had u ook problemen met de eigenaar van de grond waar jullie woonden (CGVS, p. 11). Opnieuw keerde u al na korte tijd terug naar Servië.”

Naar de mening van verzoekster was haar zoon zijn terugkeer tweemaal ingegeven door de zorg voor zijn ouders en verzoekster verwijst hierbij naar de zorg voor zijn vader die overleed in 2016 en naar de bijstand die zij nodig had, waaraan zij toevoegt dat zij hem achterna reisde. Verzoekster gaat met haar betoog echter voorbij aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in dit kader dat verzoekster ook al alleen was op het moment dat haar zoon naar België vertrok en dat hij haar bovendien in 2018 opnieuw alleen achterliet om in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat het gegeven dat de zoon van verzoekster tweemaal terugkeerde naar zijn land van herkomst zonder de uitkomst van zijn verzoek om internationale bescherming af te wachten en dat hij vervolgens opnieuw in dezelfde woning introk waar hij problemen kende, een houding is die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De houding van verzoeksters zoon en het feit dat hij lijkt te ‘kiezen’ waar hij om internationale bescherming vraagt, klemt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. De commissaris-generaal merkt tevens terecht op dat de zoon meermaals zijn ouders/moeder alleen achterliet in plaats van dat zij eveneens het land ontvluchtte(n) daar verzoekster nu beweert om dezelfde redenen haar leven te vrezes als die waarvoor haar zoon al driemaal een verzoek indiende. De Raad onderschrijft dan ook het besluit van de commissaris-generaal dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekster (en die van haar zoon) ernstig op de helling komt te staan.”

4.3.3. Betreffende de opmerking ter zitting dat verzoekende partij haar zoon reeds eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omwille van zijn problemen en dat dit een objectief gegeven is, stelt de Raad vast dat verzoekende partij haar zoon A. M. inderdaad eerder in 2017 een eerste keer om internationale bescherming heeft verzocht in België, doch dat hij toen reeds na anderhalve maand terugkeerde naar Servië waarop de Dienst Vreemdelingenzaken de afstand van diens verzoek vaststelde. Na een reis naar en verzoek om internationale bescherming nadien in Frankrijk, waar de Franse (asiel)autoriteiten verzoekende partij haar zoon in het kader van de Dublin procedure naar België verwezen, diende verzoekende partij haar zoon hier vervolgens een tweede, volgend verzoek om internationale bescherming in België in op 5 augustus 2019, dezelfde dag waarop verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

Zoals eerder in voornoemde beschikking en de bestreden beslissing werd vastgesteld, steunt verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde feiten en motieven als die aangehaald door voornoemde zoon, hetgeen door verzoekende partij niet wordt betwist. In dit verband dient te worden herhaald en benadrukt dat aan het door verzoekende partij en haar zoon A. M. ingeroepen vluchtrelaas geen geloof wordt gehecht. Aan de door verzoekende partij en haar zoon ingeroepen asielmotieven wordt geen geloof gehecht, zoals eerder al werd aangegeven in de beschikking van 25 februari 2021. Verzoekende partij brengt geen, laat staan valabele elementen bij die vermogen hieraan afbreuk te doen.

4.3.4. Verzoekende partij wijst voorts zeer algemeen op haar medische problemen, doch ze gaat niet in het minst in op en slaagt er dan ook niet in een ander licht te werpen op hetgeen hieromtrent eerder in voormelde beschikking werd vastgesteld en waarbij er onder andere op wordt gewezen dat *“Voor een beoordeling van haar medische problemen dient verzoekster, zoals tevens wordt aangegeven door de commissaris-generaal, toepassing te maken van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”*, hetgeen verzoekende partij blijkens de opmerkingen ter zitting zou hebben gedaan.

Dienaangaande dient erop te worden gewezen dat een aanvraag (tot verblijf in België) op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een verzoek om internationale bescherming twee verschillende procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden, en dat een verzoek om internationale bescherming als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die, zoals verzoekende partij (net zoals haar zoon) beweert, beweren in het land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin te koesteren of er een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan verzoekende partij om dergelijke vrees of risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen, waar zij echter in gebreke blijft (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

5. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 25 februari 2021 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS